

УДК 343.112

DOI: 10.15587/2523-4153.2022.265189

ОСОБЛИВОСТІ СПРОЩЕНОГО ПРОВАДЖЕННЯ ЩОДО КРИМІНАЛЬНИХ ПРОСТУПКІВ В СУДІ ПЕРШОЇ ІНСТАНЦІЇ

I. В. Оборонова

How to cite:
Oboronova, I. (2022). Features of simplified proceedings regarding criminal offenses in the court of first instance. ScienceRise: Juridical Science, 3 (21), 26–31. doi: <http://doi.org/10.15587/2523-4153.2022.265189>

Summary court proceedings regarding criminal misdemeanors are a differentiated type of court proceedings in the court of first instance. Three forms of simplification of court proceedings regarding criminal misdemeanors are singled out, in particular:

- 1) with accelerated holding a trial in a court session;
- 2) without holding a trial in a court session;
- 3) with holding a trial without examining the evidence regarding those circumstances that are not contested by anyone.

The list of documents, the presence of which is a prerequisite for the consideration of the indictment by the court in the order of summary court proceedings, has been determined. The author states that a summary court proceeding without a trial in a court session limits the right to a fair trial, provided for by the Convention on the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms. It has been established, that the features of summary court proceedings regarding criminal offenses are:

- 1) procedural speed;
- 2) simplification of the procedural form;
- 3) greater efficiency compared to the "usual" form of court proceedings;
- 4) changed structure of the proof process;
- 5) modification (restriction) of certain principles of criminal proceedings. The definition of summary court proceedings for criminal misdemeanors is proposed.

The grounds for conducting court proceedings in a simplified manner have been determined, in particular:

- 1) legal material ground (qualification of the accused's act as a criminal misdemeanor);
- 2) procedural grounds: a) the presence of the accused's consent to this procedure for consideration of the indictment; b) undisputed recognition by the accused of his/her guilt in committing the incriminated misdemeanor; c) recognition (non-dispute) by the accused of the circumstances of the proceedings, established during the investigation; d) the presence of the prosecutor's initiative (petition) to consider the indictment in a simplified manner

Keywords: differentiation, criminal proceedings, court proceedings, court of first instance, summary proceedings, criminal misdemeanors, expedited proceedings

© The Author(s) 2022

This is an open access article under the Creative Commons CC BY license hydrate

1. Вступ

Однією із проблем кримінального судочинства, яка актуальна як для законодавства більшості країн світу, так і для кримінально-процесуальної доктрини, є проблема диференціації кримінального провадження, яка передбачає наявність у межах єдиного кримінального процесу проваджень, що якісно різняться між собою за ступенем складності процесуальних форм. При цьому диференціація кримінального провадження можлива як у сторону посилення і розширення процесуальних гарантій (ускладнення процесу), так і у сторону раціоналізації форм провадження щодо кримінальних правопорушень, що мають очевидний характер і не становлять великої суспільної небезпеки та не мають значного суспільного значення.

До спрощених порядків кримінального провадження, зокрема, належить і провадження щодо кримінальних проступків. Власне, у контексті судового провадження щодо кримінальних проступків сам законодавець у назві § 1 глави 30 КПК України вживає слово «спрощене». Воно істотно відрізняється від загального порядку судового провадження, оскільки суттєво прискорює судовий розгляд, економить процесуальні ресурси, однак, натомість, й обмежує реалізацію деяких за-

сад кримінального провадження та процесуальних гарантій. З огляду на це дослідження проблем спрощеного судового провадження є актуальним і перспективним для подальших наукових робіт.

2. Літературний огляд

Різноманітні аспекти диференціації кримінального провадження були предметом вивчення багатьох вітчизняних та зарубіжних вчених. Зокрема, концептуальні теоретико-правові основи диференціації кримінального процесу досліджені у докторській дисертації В. М. Трофименком [1]. У контексті тематики цієї статті варто згадати про праці І. В. Гловюк, яка, зокрема, диференціювала декілька порядків судового провадження в суді першої інстанції щодо кримінальних проступків [2], та К. П. Задої, який за результатами аналізу процесуального законодавства європейських держав виділив нормативні підходи до спрощення судового провадження з урахуванням виду кримінального правопорушення та (або) його караності [3]. Серед зарубіжних вчених питанням застосування фундаментальних засад кримінального процесу у спрощених провадженнях присвятив свої праці V. Djurdjić [4]; M. Škulić окремо зупинився на проблемі встановлення істини у спрощеному провадженні [5], а B. P. Smith – на проблемі реалізації засади презумпції невинуватості [6]. У свою чергу, S. Kotnik дослідила історичні аспекти виникнення спрощених процедур у сфері кримінального судочинства [7]. У багатьох наукових дослідженнях увага вчених зосереджується на аналізі норм національного законодавства зарубіжних держав, яке урегульовує порядок спрощеного судового провадження, зокрема, Австралії (F. Feld [8]), Словенії (V. Jakulin [9]), Чорногорії (D. Radulović [10]), Хорватії (T. Bubalović [11]), Боснії і Герцеговини (L. Mitrović, [12]), Сербії (I. Jovanović, M. Stanisavljević [13]), інших держав-членів ЄС (B. Pavišić [14]).

Разом з тим, спрощене провадження щодо кримінальних проступків потребує дослідження через призму диференціації судочинства в суді першої інстанції.

3. Мета та завдання дослідження

Мета статті полягає у встановленні особливостей спрощеного провадження щодо кримінальних проступків в суді першої інстанції як диференційованого порядку судового провадження.

Для досягнення мети були поставлені такі завдання:

1. Визначити підстави для здійснення спрощеного провадження щодо кримінальних проступків в суді першої інстанції.
2. Узагальнити ознаки спрощеного провадження щодо кримінальних проступків в суді першої інстанції.

4. Матеріали і методи

Методологічною основою дослідження є загальнонауковий діалектичний метод, при цьому застосовано й інші наукові методи пізнання: аналіз (для дослідженні доктринальних підходів), синтез (для формулювання визначення спрощеного судового провадження на основі виявлених ознак), порівняння (для співставлення різних форм спрощеного судового провадження), узагальнення (для узагальнення особливостей спрощеного судового провадження). У процесі дослідження застосовувалися також спеціальні методи, зокрема: системний (дозволив розглянути спрощене провадження як елемент системи судочинства), формально-догматичний (використаний для дослідження текстів кримінально-процесуальних норм), порівняльно-правовий (дав можливість порівняти положення законодавства різних держав) методи.

5. Результати дослідження та їх обговорення

Спрощені провадження властиві багатьом державам світу, у тому числі континентальній і англо-саксонській правовим системам. В цілому, спрощене судове провадження у схематичному вигляді має місце, якщо обвинувачений добровільно дав згоду на подібний спрощений судовий розгляд. І. В. Гловюк, зважаючи на це, називає такі провадження «консенсуальними процедурами» [2, с. 69]. М. Шкуліч (Milan Škulić), з цього приводу також зазначає, що більшість спрощених форм кримінального провадження передбачають відповідне «співробітницьке» ставлення підсудного до такої форми кримінального провадження [5, с. 92].

У деяких випадках обвинувачений може визнати себе винуватим, надіславши листа до суду, якщо правопорушення носить незначну суспільну небезпеку і провадження було розпочато за зявою потерпілого. А у Південній Кореї можливе ще більш радикальне спрощення – наприклад, у провадженнях про водіння у нетверезому стані або водіння без прав, допускається спрощена процедура оброблення справи в електронному вигляді без оформлення паперових документів, якщо

на це отримано згоду підозрюваного. За цією системою період розгляду справи скорочується майже удвічі, а про хід розгляду можна дізнатися на порталі кримінальної юстиції. Електронний наказ за результатами розгляду теж можна отримати на зазначеному порталі [15].

Необхідність спрощення кримінального провадження підкреслюється у документах міжнародних інституцій, членом яких є Україна. Зокрема, варто звернути увагу на положення Рекомендації № R (87) 18 Комітету Міністрів Ради Європи «Стосовно спрощення кримінального правосуддя», в якій, серед іншого, зазначено, що якщо конституційні та правові традиції дозволяють, слід запровадити процедуру «визнання провини», яка вимагатиме від обвинуваченого з'явитися до суду на початковій стадії правосуддя, щоб публічно заявити, що він погоджується з пред'явленим обвинуваченням або відкидає звинувачення проти нього. У таких випадках суд першої інстанції повинен мати можливість прийняти рішення про негайний перехід до розгляду справи цього правопорушника та призначення адекватного покарання [16].

Фактично правове регулювання спрощеного провадження щодо кримінальних проступків в суді першої інстанції охоплює лише дві статті: ст. 381 КПК України (щодо загальних принципів провадження) та ст. 382 КПК України (щодо розгляду обвинувального акта). Зі змісту ст. 381 КПК України можна дійти висновку про існування двох форм спрощених судових проваджень щодо кримінальних проступків:

1) з прискореним проведенням судового розгляду в судовому засіданні (ч. 1 ст. 381 КПК України);

2) без проведення судового розгляду в судовому засіданні (ч. 2 ст. 381 КПК України). Також, як зазначає І. В. Гловюк, певною альтернативою спрощеного провадження є застосування положень ч. 3 ст. 349 КПК України під час розгляду обвинувальних актів щодо кримінальних проступків [2, с. 69], що, на наш погляд можна розглядати як третю форму спрощення судового провадження щодо кримінальних проступків.

Ведучи мову про перший із них, слід відзначити, що спрощення процедури полягає у таких моментах:

1) скорочення строку призначення судового розгляду (п'ять днів після отримання обвинувального акта або невідкладно (у разі затримання особи в порядку, передбаченому ч. 4 ст. 298-2 КПК України);

2) відсутність стадії підготовчого провадження. В іншому судовий розгляд здійснюється за загальними правилами (ч. 3 ст. 381 КПК України).

Щодо другого різновиду, крім його прискорення, має місце також істотне спрощення процедури. Законодавство встановлює, що якщо обвинувачений не оспорує обставин, що встановлені під час дізнання і згоден з розглядом суд буде розглядати обвинувальний акт без проведення судового розгляду в судовому засіданні та за відсутності учасників судового провадження. При цьому у ч. 2 ст. 381 КПК України відсутня вказівка на те, в якій формі суд мав би зажадати думку прокурора, обвинуваченого та інших учасників щодо можливості розгляду обвинувального акта у спрощеному порядку. З'ясування цього питання має важливе значення, оскільки, як наголошує Т. І. Слуцька, відсутність хоча б однієї із наведених у законодавстві умов (наприклад, беззаперечного визнання своєї винуватості, незгода зі встановленими досудовим розслідуванням обставинами, наявність бажання підозрюваного та/або потерпілого бути присутніми під час розгляду обвинувального акта тощо) свідчить про неможливість розгляду обвинувального акта у зазначеному порядку [17]. Очевидно, що наявність таких умов має бути зафіксована документально.

Для відповіді на це питання потрібно звернутися до ст. 302 КПК України, зміст якої наводить до висновку, що суд, вирішуючи питання про можливість розгляду обвинувального акта у спрощеному порядку, обов'язково повинен встановити наявність:

1) клопотання прокурора про розгляд обвинувального акта у спрощеному провадженні, яке має міститись у самому обвинувальному акті. Таке клопотання, як підкреслюють науковці, є приводом для розгляду обвинувального акта у спрощеному провадженні [17];

2) письмової заяви підозрюваного, в якій останній повинен беззаперечно визнати свою винуватість у вчиненні кримінального проступку, погодитися із обставинами, встановленими досудовим розслідуванням, надати згоду на розгляд обвинувального акта у спрощеному порядку та засвідчити факт ознайомлення із обмеженням права на потенційне апеляційне оскарження судового рішення. Кримінальний процесуальний закон вимагає, щоб така заява була складена у присутності захисника, що є додатковою гарантією добровільності згоди підозрюваного на розгляд обвинувального акта у спрощеному порядку;

3) письмової заяви інших учасників провадження, а саме – потерпілого, представника юридичної особи, щодо якої здійснюється провадження, котрі теж повинні погодитися із обставинами, встановленими досудовим розслідуванням, надати згоду на розгляд обвинувального акта у спрощеному порядку та засвідчити факт ознайомлення із обмеженням права на потенційне апеляційне оскарження судового рішення.

У цьому контексті Верховний Суд у своїй постанові від 17 червня 2021 року (справа № 397/784/20) зауважив, що підставою для розгляду обвинувального акта щодо вчинення кри-

мінального проступку у спрощеному провадженні є встановлення прокурором під час досудового розслідування, що підозрюваний беззаперечно визнав свою винуватість, не оспорує встановлені досудовим розслідуванням обставини і згоден з розглядом обвинувального акта за його відсутності, а потерпілий, представник юридичної особи, щодо якої здійснюється провадження, не заперечує проти такого розгляду. У такому випадку прокурор має право надіслати до суду обвинувальний акт, в якому зазначає клопотання про його розгляд у спрощеному порядку без проведення розгляду в судовому засіданні [18].

Фактично, законодавець можливість розгляду обвинувального акта у спрощеному порядку поставив у залежність від волевиявлення окремих учасників провадження – передусім, прокурора як ініціатора такого порядку розгляду, а також підозрюваного (обвинуваченого), потерпілого і представника юридичної особи, щодо якої здійснюється провадження, що є проявом реалізації засади диспозитивності у кримінальному провадженні.

Із цього приводу у кримінально-процесуальній доктрині висловлено думку про те, що таким чином під великий сумнів ставиться досягнення мети, якої законодавець прагнув досягти, запроваджуючи процедуру спрощеного судового провадження в КПК України, а саме – мети забезпечити «ефективний та оперативний розгляд кримінальних справ». Так, К. П. Задоя аргументує цю позицію тим, що кримінальному процесуальному законодавству більшості європейських держав, згода обвинуваченого на розгляд справи у спрощеному порядку невідома, а, натомість, йому у більшості випадків надається право оскаржити ухвалене в спрощеному судовому провадженні процесуальне рішення [3, с. 37].

З таким підходом науковця можна було б погодитись, але лише в частині недоцільності отримання згоди на розгляд обвинувального акта у спрощеному порядку від потерпілого і представника юридичної особи, щодо якої здійснюється провадження. Що стосується отримання згоди підозрюваного (обвинуваченого), тут ситуація дещо інша, оскільки останньому має бути гарантована реалізація права на справедливий суд, передбаченого ст. 6 Конвенції про захист прав людини та основоположних свобод. Наприклад, у справі «Колоцца проти Італії» (*Colozza v. Italy*) ЄСПЛ констатував, що, хоча у п. 1 ст. 6 Конвенції про це спеціально не зазначається, із завдань і цілей ст. 6 Конвенції, взятої у цілому, вбачається, що людина, якій пред'явлене кримінальне обвинувачення, має право брати участь у розгляді справи. Більше того, п.п. «с», «d» та «е» п. 3 ст. 6 Конвенції гарантують кожній людині, якій пред'явлене кримінальне обвинувачення, право «захищати себе особисто», «допитувати свідків, що свідчать проти неї, чи мати право на те, щоб ці свідки були допитані», «користуватися безкоштовною допомогою перекладача, якщо вона не розуміє або не розмовляє мовою, якою здійснюється судочинство», і важко уявити собі, як вона може здійснювати ці права, не будучи присутньою [19]. Тому позбавлення обвинуваченого, який бажає, щоб справа щодо нього була розглянута судом на загальних засадах, такої можливості і розгляд судом обвинувального акта в порядку спрощеного провадження можна тлумачити як порушення права на справедливий суд. З цього приводу варто погодитись із думкою Б. Павішіча (*Berislav Pavišić*), що спрощене провадження має залишати недоторканими ефективність та найважливіші гарантії кримінального провадження [14, с. 325].

Зазначена форма спрощення судового провадження, безумовно, сприяє оперативності судового розгляду, дотриманню засади розумності строків (ст. 28 КПК України), однак передбачає відмову від традиційних гарантій учасників процесу у доказовій діяльності – можливості безпосередньо брати участь у дослідженні доказів, оспорювати їх належність, допустимість, достовірність, висловлювати певні аргументи для підтвердження своєї правової позиції тощо. Хоча, з іншої сторони, кримінальний процесуальний закон передбачає обов'язок роз'яснення відповідним учасникам процесу наслідків спрощення судового провадження (зокрема, обмеження права оскаржувати вирок в апеляційному порядку), чим створює передумови для формування у них усвідомлення доцільності або недоцільності надання згоди на розгляд обвинувального акта у спрощеному порядку.

Таким чином, повноцінної доказової діяльності учасників процесу під час вказаної спрощеної форми судового провадження не відбувається. Свого часу Л. М. Лобойко відзначав, що таке спрощення, яке полягає в обмеженні дослідження доказів у справі, призведе до загрози, за якої суд може перетворитися на «штампувальника» обвинувачень, висунутих органами досудового слідства і прокуратури [20, с. 250]. В наукових колах у зв'язку з цим висловлюються думки щодо необхідності ліквідації таких спрощених форм, оскільки вони обмежують окремі засади кримінального провадження, зокрема засади презумпції невинуватості й доведення вини, безпосередності дослідження доказів, змагальності сторін, незалежності суддів [21, с. 66–67].

Відсутність класичного «судового слідства» (дослідження доказів) спричиняє проблему, пов'язану з обґрунтуванням судового рішення. Ч. 2 ст. 382 КПК України вирішує це питання таким чином: у вирокі суду за результатами спрощеного провадження, який хоч і повинен відповідати загальним вимогам до вирокі суду, замість доказів на підтвердження встановлених судом обставин зазначаються встановлені органом досудового розслідування обставини, які не оспоруються учасниками судового провадження.

У свою чергу постає логічне питання, які матеріали досудового розслідування повинні підтверджувати ці обставини? Зважаючи на зміст ч. 4 ст. 291 КПК України, очевидно, мова має йти лише про обвинувальний акт і додатки до нього. Таким чином, суд, здійснюючи розгляд обвинувального акта у спрощеному провадженні без проведення судового засідання, не має змоги перевірити точність і повноту кримінально-правової кваліфікації дій обвинуваченого за допомогою матеріалів досудового розслідування («досудових» доказів), а опирається виключно на твердження прокурора, висловлені в обвинувальному акті. Для порівняння, наприклад, відповідно до ст. 454 КПК Тайваня під час винесення вироку у спрощеному порядку суд може процитувати зміст безпосередньо з записів прокурора, якщо визнає, що факти правопорушення, докази та чинне законодавство збігаються з клопотанням прокурора або з письмовим обвинуваченням [22]. Такий підхід упереджує можливі зловживання прокурора процедурою спрощеного судового провадження.

Безумовно, цією статтею неможливо охопити увесь спектр особливостей спрощеного судового провадження щодо кримінальних проступків. Перспективними є подальші компаративістські дослідження з метою виявлення позитивного зарубіжного досвіду правового регулювання спрощеного судового провадження в суді першої інстанції.

6. Висновки

1. Особливостями спрощеного судового провадження щодо кримінальних проступків є:

- процесуальна швидкість;
- спрощення процесуальної форми;
- більша ефективність у порівнянні із «звичайною» формою судового провадження;
- змінена структура процесу доказування;
- видозміна (обмеження) окремих засад кримінального провадження.

2. На основі зазначених особливостей можливо запропонувати визначення спрощеного судового провадження щодо кримінальних проступків, під яким пропонуємо розуміти диференційований вид судового провадження, що здійснюється щодо кримінальних правопорушень невеликої тяжкості, обумовлений процесуальною позицією (згодою) обвинуваченого та характеризується більшою швидкістю та ефективністю порівняно із загальним судовим провадженням, що досягаються за рахунок зміни структури кримінального провадження та процесуальної форми діяльності його учасників, а також обмеження дії окремих засад кримінального провадження.

3. До підстав застосування спрощеного судового провадження щодо кримінальних проступків слід віднести: 1) матеріально-правову підставу (кваліфікація діяння обвинуваченого як кримінального проступку); 2) процесуальні підстави: а) наявність згоди обвинуваченого на такий порядок розгляду обвинувального акта; б) беззаперечне визнання обвинуваченим своєї винуватості у вчиненні інкримінованого проступку; в) визнання (неоспорювання) обвинуваченим встановлених під час дізнання обставин провадження; г) наявність ініціативи (клопотання) прокурора про розгляд обвинувального акта у спрощеному порядку.

Конфлікт інтересів

Автор декларує, що не має конфлікту інтересів стосовно даного дослідження, в тому числі фінансового, особистісного характеру, авторства чи іншого характеру, що міг би вплинути на дослідження та його результати, представлені в даній статті.

Література

1. Трофименко, В. М. (2017). Теоретичні та правові основи диференціації кримінального процесу України. Харків, 437.
2. Гловюк, І. (2021). Судове провадження щодо кримінальних проступків у суді першої інстанції: теорія і практика. *Право України*, 3, 61–72.
3. Задоя, К. П. (2015). Спрощене провадження щодо кримінальних проступків за кримінальним процесуальним кодексом України 2012 року та законодавством європейських держав. *Вісник кримінального судочинства*, 1, 29–39.
4. Djurdjić, V. (2013). *Fundamental Principles of Criminal Procedure Law and Forms of Simplified Proceedings in Criminal Matters. Simplified forms of procedure in criminal matters: regional criminal procedure legislation and experiences in application*, 60–71.
5. Škulić, M. (2013). *Relation between the Principle of Truth and Simplified Forms of Criminal Proceedings. Simplified forms of procedure in criminal matters: regional criminal procedure legislation and experiences in application*, 72–92.
6. Smith, B. P. (2005). *Did the Presumption of Innocence Exist in Summary Proceedings?* *Law and History Review*, 23 (1), 191–199. doi: <https://doi.org/10.1017/s0738248000000092>
7. Kotnik, S. (2004). *The Emergence of Abbreviated Criminal Procedures in the Field of Criminal Law. Dilemmas of Contemporary Criminal Justice*, 453–463.
8. Feld, F. (2017). *Choice of Court: Summary Trial or Trial on Indictment. PrecedentAULA 59, 142. Precedent 36. Available at: <http://classic.austlii.edu.au/au/journals/PrecedentAULA/2017/59.html>*
9. Jakulin, V. (2013). *Simplified Forms of Proceedings in the Criminal Procedure Legislation in Slovenia. Simplified forms of procedure in criminal matters: regional criminal procedure legislation and experiences in application*, 32–46.
10. Radulović, D. (2013). *Simplified Forms of Criminal Proceedings in the New Criminal Procedure Code in Montenegro. Simplified forms of procedure in criminal matters: regional criminal procedure legislation and experiences in application*, 47–59.

11. Bubalović, T. (2013). Summary Proceedings in Croatia Criminal Legislation. Simplified forms of procedure in criminal matters: regional criminal procedure legislation and experiences in application, 284–312.
12. Mitrović, L. (2013). Types of Simplified Procedure Used in Misdemeanour Matters in BiH. Simplified forms of procedure in criminal matters: regional criminal procedure legislation and experiences in application, 372–380.
13. Jovanović, I., Stanisavljević, M. (2013). Summary Criminal Proceedings in Criminal Procedure Legislation of Serbia and Countries in the Region. Simplified forms of procedure in criminal matters: regional criminal procedure legislation and experiences in application, 351–365.
14. Pavišić, B. (2013). Some Issues Concerning Summary Criminal Proceedings in European Criminal Law. Simplified forms of procedure in criminal matters: regional criminal procedure legislation and experiences in application, 313–329.
15. Electronic summary proceedings. Korea criminal justice portal. Available at: <https://fgn.kics.go.kr/en/jsp/cjp/electronicSummaryProceedings.jsp>
16. Recommendation No. R (87) 18 of the Committee of Ministers to Member States Concerning the Simplification of Criminal Justice, adopted on 17 September 1987. Available at: <https://rm.coe.int/16804e19f8>
17. Слуцька, Т. І. (2020). Щодо питання спрощеного судового провадження стосовно кримінальних проступків: аналіз законодавства. Протокол. Available at: https://protocol.ua/ru/shchodo_pitannya_sproshchenogo_sudovogo_provadzennya_stosovno_kriminalnih_prostupkiv_analiz_zakonodavstva
18. Постанова Верховного Суду від 17 червня 2021 року (справа № 397/784/20). Єдиний державний реєстр судових рішень. Available at: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/97771993>
19. Case of Colozza v. Italy (Application No. 9024/80): Judgment of 12 February 1985. European Court of Human Rights. Available at: <http://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-57462>
20. Лобойко, Л. М. (2002). Допустимість спрощення порядку судового розгляду справи у кримінальному процесі змішаної форми. Судова реформа в Україні: проблеми і перспективи, 248–250.
21. Форостяний, А. В. (2013). Проведення спрощеного судового розгляду за новим Кримінальним процесуальним кодексом України. Юридичний вісник Національної академії внутрішніх справ, 2, 64–68.
22. Code of Criminal Procedure. Laws & Regulations Database of The Republic of China (Taiwan). Available at: <https://law.moj.gov.tw/ENG/LawClass/LawAll.aspx?pcode=C0010001>

Received date 07.07.2022

Accepted date 25.08.2022

Published date 30.09.2022

Оборонова Ірина Володимирівна, Аспірантка, Кафедра кримінального права та процесу, Хмельницький університет управління та права імені Леоніда Юзькова, вул. Героїв Майдану, 8, м. Хмельницький, Україна, 29013

E-mail: oboronova_irina@ukr.net